

БАБКА НАСТАССЯ ПРЙШЛА У КЛУБ...

Касцёл стаў на раздарожжы між старых клянаў у самым цэнтры вёскі. Высока ў неба ўзнімаліся яго шпілі з крыжамі на самым версе. Дзюны-дзюны не правілася тут служба, на дзвярах касцёла вісеў агромністы рыжавы замок—так, для прыліку, бо вокны ў будыніне былі ўсё роўна павыбіты. Праз іх улётку ласлі дзеці, гуляючы ў хованкі.

Тэк і стаў бы і сёння касцёл с'ратаю, каб нехк летас на агульнім скодзе калгасніку не зашла размова пра клуб. Не тое, каб не было яго зусім ў Пяршах. Быў і не такі ўжо блы, хоць і драўляны. Але часновата стала ў ім.

— Што, таварышы, будзем новы клуб будаваць, муравані—зварынуць да прысутных старшыня калгаса Канстанцін Вікенчыч Захэрэвіч.

— Навошта будаваць, сродкі лішня выдаткоўваюць... паглядзіце з месца пажмы калгаснік.—Вунь касцёл стаяць. Парабаставаць яго трэба, дык клуб будзе на зайздасць усім.

Думка гэтая спадабалася калгаснікам. Усёй грамадой вырашылі тады зрабіць з касцёла клуб. Моладзь падохвацілася дэпамагчы будынікам.

І вась ужо ляцяць з вышыні парывелыя крыжы, вальца шпілі. Спынілася, глядзячы на гэта, Бабка Настасся Дудкоўская, склала на грудзях рукі, ківае галавою ды цяжка ўздыхае.

— Антыхрысты! Святое месца паганіць.

— Эце ж, тэйка мая,—згадзецца да другая бабушка, Соф'я Мікулевіч.—Ні сораму, ні сумлення няма ў іх...

Праз нейкі час перабудова была закончана. Замест амбону з'явілася прасторная сцена, загарыліся электрычныя лямпачкі пад склянымі лямі. Высока над прафонам стаяў у радкі чырвоныя літары «Свету—мір», а над дзвярамі з'явілася шыльдачка «Дом культуры калгаса імя Карла Маркса».

Так у цэнтры вёскі з'явіўся новы клуб. А поруч з ім—мураваны будынік праўлення калгаса, двух мадэрнаў, камбіната бытавога абслугоўвання... Нават па іх можна ўжо меркаваць пра культурнае аблічча вёскі.

І яшчэ адно зайздасное суседства ў клуба—новая двухпавярховая, прасторная школа. Я заходжу сюды, каб пазнаёміцца з чалавечам, пра якога мне казалі тутэйшыя людзі шмат чаго добрага.

Мікалай Мікалаевіч Ганчарыч—загадчык навучальнай часткі Пяршаўскай сярэдняй школы. Прывабыні твэр (вось у ім штосціць артыстычнае), густыя чорныя валасы з тоненькімі лямі-чачкамі-серабрінкамі. Пра себе Мікалай Мікалаевіч расказвае нехк не-

заводскай плошчы

«НЕВЫРАШАЛЬНАЕ ПЫТАННЕ»

З нашай

Мінула пяць гадоў з дня адкрыцця ў Мінску гарадской нотна-музычнай бібліятэкі, колькасць чытачоў якой дасягнула зараз пяці з паловай тысяч. Супрацоўнікі яе стараюцца цэлкам задовольніць запатрабаванні сваіх чытачоў. І зроблена спраўды нямала. Бібліятэчна фанатка, якая налічвае звыш 4000 музычных запісаў, рэгулярна павялічвае новымі твораў рускіх, савецкіх і зарубіжных кампазітараў. Нямае яшчэ таксама нотных дадаткаў і музычнай літаратуры да гэтых каштоўных запісаў. Аднак бібліятэка на працу стэцыянарнага кабінета для праслухоўвання музыкі, фактычна няма нічога. Існаваў апарат для ўзнаўлення музчных запісаў. І зусім не па імя бібліятэчных работнікаў, а з-за ныважлівых, нисур'язных адносін да гэтай справы кіраўніцтва Упраўлення культуры гарадыканоме. Між тым, спецыфіка работы нотна-музычнай бібліятэкі патрабуе, каб кабінат праслухоўвання музычнага фонду абв'язкова быў.

А чаму не рэмантуецца ниспраўная апаратура? Аказваецца, на гэце не аддукаецца сродкаў.

З. БУСЛАЎСКАЯ, Ул. ВІСТАЎКІ, Р. СІЛЬВЕСТРАВА, З. ШАЦІЛА, В. КРАЦЮК, В. ЗУБКОЎ і іншыя—усяго 22 подпісы чытачоў-слухачоў Мінскай гарадской нотна-музычнай бібліятэкі.

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'яўляцца гульні ў манеты. Гульні азартная. Б'юць аб сценку ці каменю манету, яна адлятае, стукнецца аб другую манету... і нехта выйграе.

Калі аднойчы пенсінер Аляксей Міхайлавіч Грыгор'еў падышоў да хлопчыка, тая хуценька схавалі манеты і ўтаропіліся ў «няпрашанага гасця». А «няпрашанага гасця» усміхаецца...

— Што? Можэ мяне прымеце пагуляць?

Хлопчыкі збытажыліся: пачалі дзідэцца і раптам хоча агульць з ім. Спачатку глядзелі на чалавека недоверліва, а потым з хлапечай прамотай дасталі манеты і пачалі гульні.

Яна была апошня, Аляксей Міхайлавіч расказаў дзецям пра заробленыя дзямі працаўной грошы, пра павугу да працоўнай калейкі, пра шкіднецць такой гульні, запрасіў хлопчыкаў да себе дамоў.

І яны павярлілі яму. Прышлі, Аляксей Міхайлавіч зняў са сцяны гітары і запятаўся: — Грэць умеете?

Хлопчыкі адмоўна заківалі галавамі. І тады ён заграў. Мелодыя па мелодый мякка і прыемна ліліся з-пад яго пальцаў, пранікала ва ўражлівія хлапчукоўскія душы.

— Хочаце, я вас навучу грэць? Хлопчыкі, вядома, хацелі. Кожны вечар пачалі яны наведваць кватэру па вуліцы Сухоў. Не халапа музычных ін-

струментаў, бо мілья прыйшлі не толькі самі, а прывялі з сабой і сваіх сяброў. І Аляксей Міхайлавіч, пераіраўшыся з жонкай Аленай Паўлаўна, на свае грошы купіў дзве балалаікі і гітары.

Дзеці зучыліся ахвотна. Прыходзілі і такія, хто ні разу ў руках не трымаў музычнага інструмента. Аляксей Міхайлавіч вучыў усіх настольна, старанна, любюча. А калі Алена Паўлаўна захацела займацца з дзецямі, у кватэры стала цесна.

Тады добраахвотныя настайнікі зварыліся ў партарганізацыю і фэбком чыгуначнікаў. Там адключыліся — для заняткаў з дзецямі выдзелілі чырвоны куток, дэпамагілі набыць музычныя інструменты. Толькі ў струнным гуртку займаецца цяпер больш 30 дзяцей. Харашы іграе на Балалайцы Валодзя Зінька і на гітары Валодзя Ларынькаў. З гукамі явстуе тале на сцене Колья Гарбанюшкі, з вольнай ахвотай, а дзіцельным захапленнем іграюць свае ролі малыя самадзейныя актывісты Тана і Воля Палювы.

У драматычным і ў харавым гуртках ёсць дзве групы — для самых маленючкіх і для аучняў 8—10 класаў. Драмгурткою паставілі спектаклі «Сп'ятакненне адбылося», «Майстарня па рэмонце характараў», «Прызнанне», «Мелоды браціні» і інш. З канцэртаў выступаюць не толькі перад чыгуначнікамі, але і перад рабочымі прадпрыемстваў горада.

Юных самадзейных артыстаў рэжысёр А. Аршэнка і дырыжорам В. Гараленскім—апошняя, заключная дзея спектакля. Хоць, як і ў многіх нашых апэртах, усё заканчваецца «традыцыйным» вяселлем, але тут ёсць і некаторыя свае асаблівасці. Па сутнасці, гэта не толькі вяселье Губалкі і Петра, а і заручыны яшчэ чатырох Наталак-Палтаўцаў, вяселье ўрачыц пачынаюцца пра, якія заўтра ўсе разам накіруюцца на будучыню новага мора. Нарэшце, у фінале «Палтаўскіх дзятчак» з новай ілай гуцьшы тэма братняй дружбы, увавобяненая ў мелодыі беларускай «Бульбі» і сібірскай полчкі, украінскай «Узбэкаўка танца», падкрэсленая ў тым інтымным вясельным абрадах, якія мы бачым на сцене моладзі. Гэтым музычным спектаклем нашых гасцей дацягнуць большай мтай, узааўвечанне на гледачоў як твор, які мае выхавальны характар.

Г. ЗАГАРОДНІ.

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'яўляцца гульні ў манеты. Гульні азартная. Б'юць аб сценку ці каменю манету, яна адлятае, стукнецца аб другую манету... і нехта выйграе.

Калі аднойчы пенсінер Аляксей Міхайлавіч Грыгор'еў падышоў да хлопчыка, тая хуценька схавалі манеты і ўтаропіліся ў «няпрашанага гасця». А «няпрашанага гасця» усміхаецца...

— Што? Можэ мяне прымеце пагуляць?

Хлопчыкі збытажыліся: пачалі дзідэцца і раптам хоча агульць з ім. Спачатку глядзелі на чалавека недоверліва, а потым з хлапечай прамотай дасталі манеты і пачалі гульні.

Яна была апошня, Аляксей Міхайлавіч расказаў дзецям пра заробленыя дзямі працаўной грошы, пра павугу да працоўнай калейкі, пра шкіднецць такой гульні, запрасіў хлопчыкаў да себе дамоў.

І яны павярлілі яму. Прышлі, Аляксей Міхайлавіч зняў са сцяны гітары і запятаўся: — Грэць умеете?

Хлопчыкі адмоўна заківалі галавамі. І тады ён заграў. Мелодыя па мелодый мякка і прыемна ліліся з-пад яго пальцаў, пранікала ва ўражлівія хлапчукоўскія душы.

— Хочаце, я вас навучу грэць? Хлопчыкі, вядома, хацелі. Кожны вечар пачалі яны наведваць кватэру па вуліцы Сухоў. Не халапа музычных ін-

струментаў, бо мілья прыйшлі не толькі самі, а прывялі з сабой і сваіх сяброў. І Аляксей Міхайлавіч, пераіраўшыся з жонкай Аленай Паўлаўна, на свае грошы купіў дзве балалаікі і гітары.

Дзеці зучыліся ахвотна. Прыходзілі і такія, хто ні разу ў руках не трымаў музычнага інструмента. Аляксей Міхайлавіч вучыў усіх настольна, старанна, любюча. А калі Алена Паўлаўна захацела займацца з дзецямі, у кватэры стала цесна.

Тады добраахвотныя настайнікі зварыліся ў партарганізацыю і фэбком чыгуначнікаў. Там адключыліся — для заняткаў з дзецямі выдзелілі чырвоны куток, дэпамагілі набыць музычныя інструменты. Толькі ў струнным гуртку займаецца цяпер больш 30 дзяцей. Харашы іграе на Балалайцы Валодзя Зінька і на гітары Валодзя Ларынькаў. З гукамі явстуе тале на сцене Колья Гарбанюшкі, з вольнай ахвотай, а дзіцельным захапленнем іграюць свае ролі малыя самадзейныя актывісты Тана і Воля Палювы.

У драматычным і ў харавым гуртках ёсць дзве групы — для самых маленючкіх і для аучняў 8—10 класаў. Драмгурткою паставілі спектаклі «Сп'ятакненне адбылося», «Майстарня па рэмонце характараў», «Прызнанне», «Мелоды браціні» і інш. З канцэртаў выступаюць не толькі перад чыгуначнікамі, але і перад рабочымі прадпрыемстваў горада.

Юных самадзейных артыстаў рэжысёр А. Аршэнка і дырыжорам В. Гараленскім—апошняя, заключная дзея спектакля. Хоць, як і ў многіх нашых апэртах, усё заканчваецца «традыцыйным» вяселлем, але тут ёсць і некаторыя свае асаблівасці. Па сутнасці, гэта не толькі вяселье Губалкі і Петра, а і заручыны яшчэ чатырох Наталак-Палтаўцаў, вяселье ўрачыц пачынаюцца пра, якія заўтра ўсе разам накіруюцца на будучыню новага мора. Нарэшце, у фінале «Палтаўскіх дзятчак» з новай ілай гуцьшы тэма братняй дружбы, увавобяненая ў мелодыі беларускай «Бульбі» і сібірскай полчкі, украінскай «Узбэкаўка танца», падкрэсленая ў тым інтымным вясельным абрадах, якія мы бачым на сцене моладзі. Гэтым музычным спектаклем нашых гасцей дацягнуць большай мтай, узааўвечанне на гледачоў як твор, які мае выхавальны характар.

Г. ЗАГАРОДНІ.

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'яўляцца гульні ў манеты. Гульні азартная. Б'юць аб сценку ці каменю манету, яна адлятае, стукнецца аб другую манету... і нехта выйграе.

Калі аднойчы пенсінер Аляксей Міхайлавіч Грыгор'еў падышоў да хлопчыка, тая хуценька схавалі манеты і ўтаропіліся ў «няпрашанага гасця». А «няпрашанага гасця» усміхаецца...

— Што? Можэ мяне прымеце пагуляць?

Хлопчыкі збытажыліся: пачалі дзідэцца і раптам хоча агульць з ім. Спачатку глядзелі на чалавека недоверліва, а потым з хлапечай прамотай дасталі манеты і пачалі гульні.

Яна была апошня, Аляксей Міхайлавіч расказаў дзецям пра заробленыя дзямі працаўной грошы, пра павугу да працоўнай калейкі, пра шкіднецць такой гульні, запрасіў хлопчыкаў да себе дамоў.

І яны павярлілі яму. Прышлі, Аляксей Міхайлавіч зняў са сцяны гітары і запятаўся: — Грэць умеете?

Хлопчыкі адмоўна заківалі галавамі. І тады ён заграў. Мелодыя па мелодый мякка і прыемна ліліся з-пад яго пальцаў, пранікала ва ўражлівія хлапчукоўскія душы.

— Хочаце, я вас навучу грэць? Хлопчыкі, вядома, хацелі. Кожны вечар пачалі яны наведваць кватэру па вуліцы Сухоў. Не халапа музычных ін-

струментаў, бо мілья прыйшлі не толькі самі, а прывялі з сабой і сваіх сяброў. І Аляксей Міхайлавіч, пераіраўшыся з жонкай Аленай Паўлаўна, на свае грошы купіў дзве балалаікі і гітары.

Дзеці зучыліся ахвотна. Прыходзілі і такія, хто ні разу ў руках не трымаў музычнага інструмента. Аляксей Міхайлавіч вучыў усіх настольна, старанна, любюча. А калі Алена Паўлаўна захацела займацца з дзецямі, у кватэры стала цесна.

Тады добраахвотныя настайнікі зварыліся ў партарганізацыю і фэбком чыгуначнікаў. Там адключыліся — для заняткаў з дзецямі выдзелілі чырвоны куток, дэпамагілі набыць музычныя інструменты. Толькі ў струнным гуртку займаецца цяпер больш 30 дзяцей. Харашы іграе на Балалайцы Валодзя Зінька і на гітары Валодзя Ларынькаў. З гукамі явстуе тале на сцене Колья Гарбанюшкі, з вольнай ахвотай, а дзіцельным захапленнем іграюць свае ролі малыя самадзейныя актывісты Тана і Воля Палювы.

У драматычным і ў харавым гуртках ёсць дзве групы — для самых маленючкіх і для аучняў 8—10 класаў. Драмгурткою паставілі спектаклі «Сп'ятакненне адбылося», «Майстарня па рэмонце характараў», «Прызнанне», «Мелоды браціні» і інш. З канцэртаў выступаюць не толькі перад чыгуначнікамі, але і перад рабочымі прадпрыемстваў горада.

Юных самадзейных артыстаў рэжысёр А. Аршэнка і дырыжорам В. Гараленскім—апошняя, заключная дзея спектакля. Хоць, як і ў многіх нашых апэртах, усё заканчваецца «традыцыйным» вяселлем, але тут ёсць і некаторыя свае асаблівасці. Па сутнасці, гэта не толькі вяселье Губалкі і Петра, а і заручыны яшчэ чатырох Наталак-Палтаўцаў, вяселье ўрачыц пачынаюцца пра, якія заўтра ўсе разам накіруюцца на будучыню новага мора. Нарэшце, у фінале «Палтаўскіх дзятчак» з новай ілай гуцьшы тэма братняй дружбы, увавобяненая ў мелодыі беларускай «Бульбі» і сібірскай полчкі, украінскай «Узбэкаўка танца», падкрэсленая ў тым інтымным вясельным абрадах, якія мы бачым на сцене моладзі. Гэтым музычным спектаклем нашых гасцей дацягнуць большай мтай, узааўвечанне на гледачоў як твор, які мае выхавальны характар.

Г. ЗАГАРОДНІ.

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'яўляцца гульні ў манеты. Гульні азартная. Б'юць аб сценку ці каменю манету, яна адлятае, стукнецца аб другую манету... і нехта выйграе.

Калі аднойчы пенсінер Аляксей Міхайлавіч Грыгор'еў падышоў да хлопчыка, тая хуценька схавалі манеты і ўтаропіліся ў «няпрашанага гасця». А «няпрашанага гасця» усміхаецца...

— Што? Можэ мяне прымеце пагуляць?

Хлопчыкі збытажыліся: пачалі дзідэцца і раптам хоча агульць з ім. Спачатку глядзелі на чалавека недоверліва, а потым з хлапечай прамотай дасталі манеты і пачалі гульні.

Яна была апошня, Аляксей Міхайлавіч расказаў дзецям пра заробленыя дзямі працаўной грошы, пра павугу да працоўнай калейкі, пра шкіднецць такой гульні, запрасіў хлопчыкаў да себе дамоў.

І яны павярлілі яму. Прышлі, Аляксей Міхайлавіч зняў са сцяны гітары і запятаўся: — Грэць умеете?

Хлопчыкі адмоўна заківалі галавамі. І тады ён заграў. Мелодыя па мелодый мякка і прыемна ліліся з-пад яго пальцаў, пранікала ва ўражлівія хлапчукоўскія душы.

— Хочаце, я вас навучу грэць? Хлопчыкі, вядома, хацелі. Кожны вечар пачалі яны наведваць кватэру па вуліцы Сухоў. Не халапа музычных ін-

струментаў, бо мілья прыйшлі не толькі самі, а прывялі з сабой і сваіх сяброў. І Аляксей Міхайлавіч, пераіраўшыся з жонкай Аленай Паўлаўна, на свае грошы купіў дзве балалаікі і гітары.

Дзеці зучыліся ахвотна. Прыходзілі і такія, хто ні разу ў руках не трымаў музычнага інструмента. Аляксей Міхайлавіч вучыў усіх настольна, старанна, любюча. А калі Алена Паўлаўна захацела займацца з дзецямі, у кватэры стала цесна.

Тады добраахвотныя настайнікі зварыліся ў партарганізацыю і фэбком чыгуначнікаў. Там адключыліся — для заняткаў з дзецямі выдзелілі чырвоны куток, дэпамагілі набыць музычныя інструменты. Толькі ў струнным гуртку займаецца цяпер больш 30 дзяцей. Харашы іграе на Балалайцы Валодзя Зінька і на гітары Валодзя Ларынькаў. З гукамі явстуе тале на сцене Колья Гарбанюшкі, з вольнай ахвотай, а дзіцельным захапленнем іграюць свае ролі малыя самадзейныя актывісты Тана і Воля Палювы.

У драматычным і ў харавым гуртках ёсць дзве групы — для самых маленючкіх і для аучняў 8—10 класаў. Драмгурткою паставілі спектаклі «Сп'ятакненне адбылося», «Майстарня па рэмонце характараў», «Прызнанне», «Мелоды браціні» і інш. З канцэртаў выступаюць не толькі перад чыгуначнікамі, але і перад рабочымі прадпрыемстваў горада.

Юных самадзейных артыстаў рэжысёр А. Аршэнка і дырыжорам В. Гараленскім—апошняя, заключная дзея спектакля. Хоць, як і ў многіх нашых апэртах, усё заканчваецца «традыцыйным» вяселлем, але тут ёсць і некаторыя свае асаблівасці. Па сутнасці, гэта не толькі вяселье Губалкі і Петра, а і заручыны яшчэ чатырох Наталак-Палтаўцаў, вяселье ўрачыц пачынаюцца пра, якія заўтра ўсе разам накіруюцца на будучыню новага мора. Нарэшце, у фінале «Палтаўскіх дзятчак» з новай ілай гуцьшы тэма братняй дружбы, увавобяненая ў мелодыі беларускай «Бульбі» і сібірскай полчкі, украінскай «Узбэкаўка танца», падкрэсленая ў тым інтымным вясельным абрадах, якія мы бачым на сцене моладзі. Гэтым музычным спектаклем нашых гасцей дацягнуць большай мтай, узааўвечанне на гледачоў як твор, які мае выхавальны характар.

Г. ЗАГАРОДНІ.

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'яўляцца гульні ў манеты. Гульні азартная. Б'юць аб сценку ці каменю манету, яна адлятае, стукнецца аб другую манету... і нехта выйграе.

Калі аднойчы пенсінер Аляксей Міхайлавіч Грыгор'еў падышоў да хлопчыка, тая хуценька схавалі манеты і ўтаропіліся ў «няпрашанага гасця». А «няпрашанага гасця» усміхаецца...

— Што? Можэ мяне прымеце пагуляць?

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'яўляцца гульні ў манеты. Гульні азартная. Б'юць аб сценку ці каменю манету, яна адлятае, стукнецца аб другую манету... і нехта выйграе.

Калі аднойчы пенсінер Аляксей Міхайлавіч Грыгор'еў падышоў да хлопчыка, тая хуценька схавалі манеты і ўтаропіліся ў «няпрашанага гасця». А «няпрашанага гасця» усміхаецца...

— Што? Можэ мяне прымеце пагуляць?

Хлопчыкі збытажыліся: пачалі дзідэцца і раптам хоча агульць з ім. Спачатку глядзелі на чалавека недоверліва, а потым з хлапечай прамотай дасталі манеты і пачалі гульні.

Яна была апошня, Аляксей Міхайлавіч расказаў дзецям пра заробленыя дзямі працаўной грошы, пра павугу да працоўнай калейкі, пра шкіднецць такой гульні, запрасіў хлопчыкаў да себе дамоў.

І яны павярлілі яму. Прышлі, Аляксей Міхайлавіч зняў са сцяны гітары і запятаўся: — Грэць умеете?

Хлопчыкі адмоўна заківалі галавамі. І тады ён заграў. Мелодыя па мелодый мякка і прыемна ліліся з-пад яго пальцаў, пранікала ва ўражлівія хлапчукоўскія душы.

— Хочаце, я вас навучу грэць? Хлопчыкі, вядома, хацелі. Кожны вечар пачалі яны наведваць кватэру па вуліцы Сухоў. Не халапа музычных ін-

струментаў, бо мілья прыйшлі не толькі самі, а прывялі з сабой і сваіх сяброў. І Аляксей Міхайлавіч, пераіраўшыся з жонкай Аленай Паўлаўна, на свае грошы купіў дзве балалаікі і гітары.

Дзеці зучыліся ахвотна. Прыходзілі і такія, хто ні разу ў руках не трымаў музычнага інструмента. Аляксей Міхайлавіч вучыў усіх настольна, старанна, любюча. А калі Алена Паўлаўна захацела займацца з дзецямі, у кватэры стала цесна.

Тады добраахвотныя настайнікі зварыліся ў партарганізацыю і фэбком чыгуначнікаў. Там адключыліся — для заняткаў з дзецямі выдзелілі чырвоны куток, дэпамагілі набыць музычныя інструменты. Толькі ў струнным гуртку займаецца цяпер больш 30 дзяцей. Харашы іграе на Балалайцы Валодзя Зінька і на гітары Валодзя Ларынькаў. З гукамі явстуе тале на сцене Колья Гарбанюшкі, з вольнай ахвотай, а дзіцельным захапленнем іграюць свае ролі малыя самадзейныя актывісты Тана і Воля Палювы.

У драматычным і ў харавым гуртках ёсць дзве групы — для самых маленючкіх і для аучняў 8—10 класаў. Драмгурткою паставілі спектаклі «Сп'ятакненне адбылося», «Майстарня па рэмонце характараў», «Прызнанне», «Мелоды браціні» і інш. З канцэртаў выступаюць не толькі перад чыгуначнікамі, але і перад рабочымі прадпрыемстваў горада.

Юных самадзейных артыстаў рэжысёр А. Аршэнка і дырыжорам В. Гараленскім—апошняя, заключная дзея спектакля. Хоць, як і ў многіх нашых апэртах, усё заканчваецца «традыцыйным» вяселлем, але тут ёсць і некаторыя свае асаблівасці. Па сутнасці, гэта не толькі вяселье Губалкі і Петра, а і заручыны яшчэ чатырох Наталак-Палтаўцаў, вяселье ўрачыц пачынаюцца пра, якія заўтра ўсе разам накіруюцца на будучыню новага мора. Нарэшце, у фінале «Палтаўскіх дзятчак» з новай ілай гуцьшы тэма братняй дружбы, увавобяненая ў мелодыі беларускай «Бульбі» і сібірскай полчкі, украінскай «Узбэкаўка танца», падкрэсленая ў тым інтымным вясельным абрадах, якія мы бачым на сцене моладзі. Гэтым музычным спектаклем нашых гасцей дацягнуць большай мтай, узааўвечанне на гледачоў як твор, які мае выхавальны характар.

Г. ЗАГАРОДНІ.

НА АДНОЙ з вуліц Маладзечна жывуць сем чыгуначнікаў. Бывала, прыйдуча дзеці са школы, паробчы ўрок і зучай на вуліцу. Тутлюшца там без нагляду і вась гэтакіх дзяцей пачалася з'я

Ад першага надрукаванага твора да першай кніжкі пісьменніка звычайна праходзіць не так ужо і багата часу.

Радысьце перш надрукаваны верш прыйшла да Кастуся Кірэнькі ў 1939 годзе.

Муза Кастуся Кірэнькі фарміравалася і мужнела ў грозныя гады Вялікай Айчыннай вайны.

На жалю, іхнава задумава, паграмадынскага страшнага паваяма не пазабуліна і хіба: ён не халае адзінаста задуму, нестае і сапраўднай энціацы.

Гераічнае мінулае беларускага народа, яго сённяшні, поўны творчага натхнення дачынацца да першых вершаў другога раздзела.

На мой погляд, добра, што Кастусь Кірэнька размяшчаў твора па ідэалягічна-тэматычным прычынам.

У кніжцы з першага раздзела кніжкі Кастуся Кірэнькі («На полі біясмерца», «Беларусь», «Сіла праўды маёй», «Пах чабарова», «Жураўлі») свай больш іх менш устойлівы «вадар».

Своесабытным гімнам жыццю можна назваць па-народнаму проста, задушыўшы, да класічным паэтычным радком верш «Аб чым лес шэпча».

Да слаўтай легенды аб Праметэі, які даў людзям, сваім братам, «агонь жыцця», звертаецца К. Кірэнька ў паэме «Агонь».

І народ толькі мужны і смелы змог пранесці агонь прамаго і рэвалюцыйнага ідэалаў і кроплі аго не згубіць.

Кастусь Кірэнька «Жывыя ідуць наперад», Лірыка, Выдавецтва «Беларусь», Мінск, 1964.

Мя сталі ў строй, мы паднялі агонь, каб ім Ціпер ліхкі чужынаў спаваліць.

І ўно ўлацце? Гаспаля над аймай, і па-над краем бацькаўсімні сваям.

І пачварнага дракеціна скрышчыў і палымем смаротным чужыніц.

Улаў па агню ворагаў шалініць, у бітвах самай грознае наймы Героям арабілаць мысьліна.

На жалю, іхнава задумава, паграмадынскага страшнага паваяма не пазабуліна і хіба: ён не халае адзінаста задуму, нестае і сапраўднай энціацы.

Гераічнае мінулае беларускага народа, яго сённяшні, поўны творчага натхнення дачынацца да першых вершаў другога раздзела.

Добрай публіцыстычнасцю вымагачаства трэці раздзел, у якім уследзяўся Ленін, партыя, вялікі Кастрычнік, яго ідэалы. Паэт з вялікай верай піша пра нашу праўду.

Я зяку шчыра: свет да шчыра прыміць, і я тых дён, шчаслівых дзён, гарніць.

У раздзеле «Пах чабарова» звертаецца на сябе ўвагу вершы «Успаміні», «Смешка», «Соцыя ўхалаціць над ракой», «Яны», «Два сэрца», у якіх шчыра і тонка перададзены пачуцці лірычнага гера.

Заклучны раздзел — «Жураўлі» — зладца менш, чым папярэднія, тэматычна і настрава вытрыманым. Побач з творами, у якіх адчуваецца шчырае захапленне жыццём, радасць за шчасце тых, каму ціха глядзіць у вочы «добрая весняная краска» (паэма «Палеска»), хто ў сваёй калысцы сустракае зараз «шэрым словам» чырвані і ззянене ранішннга неба: («Світанне»), сустракаюцца і вершы рэтарычныя, як бы «неабавязковыя».

Наогул кніга «Жывыя ідуць наперад», якая даволі поўна прадстаўляе работу над раманам «Серадзібор» П. Пестрака. Цэлла сустраці прысутны выступленні А. Русана, М. Сяргіевіча.

На вечары выступілі таксама члены літаратурнага аб'яднання, якое створана пры рэдакцыі раённай газеты «Слава працы». Свае вершы прачыталі маладыя паэты У. Балага, У. Мароз, А. Барновіч.

Спобіліся 50 год вядомаму русінаму ладу, нашаму зямліку Дамітрыю Кавалеу. Празвішча Савадом пісьменніка? Беларусь аварыювала да юбіляра з прыватнае, ў яны гаворыцца.

Дарэні Дамітрый Міхайлавіч! Мы горава вішнем Вас, выдатка паэта і наплага таларава, ад славыны 50-годдзем а дна Вашого нараджэння.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Дамітрый Кавалеў

З НОВЫХ ВЕРШАЎ СНЫ

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Спобіліся 50 год вядомаму русінаму ладу, нашаму зямліку Дамітрыю Кавалеу. Празвішча Савадом пісьменніка? Беларусь аварыювала да юбіляра з прыватнае, ў яны гаворыцца.

Дарэні Дамітрый Міхайлавіч! Мы горава вішнем Вас, выдатка паэта і наплага таларава, ад славыны 50-годдзем а дна Вашого нараджэння.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Дамітрый Кавалеў

З НОВЫХ ВЕРШАЎ СНЫ

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Спобіліся 50 год вядомаму русінаму ладу, нашаму зямліку Дамітрыю Кавалеу. Празвішча Савадом пісьменніка? Беларусь аварыювала да юбіляра з прыватнае, ў яны гаворыцца.

Дарэні Дамітрый Міхайлавіч! Мы горава вішнем Вас, выдатка паэта і наплага таларава, ад славыны 50-годдзем а дна Вашого нараджэння.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Дамітрый Кавалеў

З НОВЫХ ВЕРШАЎ СНЫ

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Спобіліся 50 год вядомаму русінаму ладу, нашаму зямліку Дамітрыю Кавалеу. Празвішча Савадом пісьменніка? Беларусь аварыювала да юбіляра з прыватнае, ў яны гаворыцца.

Дарэні Дамітрый Міхайлавіч! Мы горава вішнем Вас, выдатка паэта і наплага таларава, ад славыны 50-годдзем а дна Вашого нараджэння.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Дамітрый Кавалеў

З НОВЫХ ВЕРШАЎ СНЫ

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Спобіліся 50 год вядомаму русінаму ладу, нашаму зямліку Дамітрыю Кавалеу. Празвішча Савадом пісьменніка? Беларусь аварыювала да юбіляра з прыватнае, ў яны гаворыцца.

Дарэні Дамітрый Міхайлавіч! Мы горава вішнем Вас, выдатка паэта і наплага таларава, ад славыны 50-годдзем а дна Вашого нараджэння.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Дамітрый Кавалеў

З НОВЫХ ВЕРШАЎ СНЫ

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Спобіліся 50 год вядомаму русінаму ладу, нашаму зямліку Дамітрыю Кавалеу. Празвішча Савадом пісьменніка? Беларусь аварыювала да юбіляра з прыватнае, ў яны гаворыцца.

Дарэні Дамітрый Міхайлавіч! Мы горава вішнем Вас, выдатка паэта і наплага таларава, ад славыны 50-годдзем а дна Вашого нараджэння.

Наз прарокіа думаць, што Вы з'явіліся нашым зямлікам, што Ваш талент, які мужнелі на беларускай зямлі, да тэтага часу жыў і др. Мы высноа цынік бліжнучо і добра аразумелю нам Вашу творчасць, а тамсама тую вялікую працу, якую Вы робіце, каб адна шчыра пазнаваць прымічачо а багатым беларускай літаратуры.

Дамітрый Кавалеў

З НОВЫХ ВЕРШАЎ СНЫ

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Дамітрый Кавалеў

Аўтара!!!

ШАЎЦЫ І ЛІРЫКІ

Ботнін одеть иль раздеть захотите — не давите, инаچه служите он откажется Вам — не дадите, Помніцеся і может попортит по швам.

Праўда, велікі своечасовае папярджэнне! Тактоўна, даверліва і па-сяброўску проста сказана. І да таго ж з веданнем справы.

Друзья, если обувь купити захотите, захотите: Для смазіні бутноч — сапожніку шэтку, Чтoб блонк навесити им имейте бархотку!

Колькі людзей гэтая парада выратуе ад непрадуманых учынкаў! ніхто ўжо больш не будзе купляць для чорных чаравікаў белы гуталін і, вядома ж, ніхто цяпер не будзе зубной шчоткай вквасаць новыя боты! Што значыць своечасовае слова спецыяліста!

Але гэта яшчэ не ўсё. Вензія, ацетон і другой рэстворитель — для обуві, право же, сущий вредитель! Не пользуйтесь ими, друзья, никогда, Чтoб не было обуві Вашей вред!

Спадыёмся, што смеласці купляць абутак па назе хлопцў у большасці пекунічой, а таму пяродзем канкрэтна да ахуда за абуваю.

Вы ўсімхіваеце? Вам весела? Аказваецца, менавіта на гэта і разлічвалі таварышы з аб'яднання «Прамень». У канцы свайго твора іх песняр задзікаў і сапложных шчотак з радэцыо ўскілае:

Мы светлюо Вашей улыбкаю согреты.

Вось толькі прычыны ён не зразумеў, бо піша:

Вам обувь поправилась... Снажком вперед.

Так, добры, прыгожы абутак нам падабавецца. А вось сціпласць аўтара вершаваным парад не падабавецца. Чаму б яму не падпісацца? Вось, маўляў, я хто! Такую работу зрабіў! Думавець, лёгка было зарэфімаваць ацётку—бархотку! А ён зарэфімаваў. Думавець, проста было ўважнць у радок бензін, шкоднік ацетон і іншы «рстворитель»? А ён уважнць. Такого ніводні славеты пэст не асмеліўся б напісаць. А ён напісаў! Дык чаму ж народ не павінен ведаць яго імя!

Магчыма, таварышы з абутовага вытворчага аб'яднання «Прамень», якія рэкамандавалі вершы невядомага «паэта да друку ў Гродна, у афсетнай фабрыцы, называць усё ж яго прозвішчам. А то рэптам спетрбіцца зарэфімаваць «Рэспубліку даведнік» ці «Статут ДСААФ» — без яго ніяк не абдысцеш. Так што — аўтара, аўтара не сцену!

Нупрэй СУПОНЬКА.

У МАГАЗІНЕ «ДРУЖБА»

Тавор польскіх пісьменнікаў марыстаюцца вялікім поштанам у чытачоў нашай рэспублікі. У інігарнях Мінска можна набыць кнігі вядомых мастраў і праграм і паэзіі братніх краін.

У ліпені гэтага года ў сталіцы Беларусь будзе праходзіць Дзясяткі кнігарні 3. Беларускі за Спальнаюй ніч, атрыманыя з Польскай Народнай Рэспублікі.

Але — не, сёння такая раскоша не для мяне. Сёння мая чарга пісьне перадаваць і рыхтаваць у святочны — індэльныя — нумар газеты «Воздле: гумарскую альбо фелетон.

Перадаць у напісаву даўно, а вось гумарскую... Яе павінен бы прынесці мой «каўтэрыскі актыв», сатарык Мікола Падбаржыцкі. А таго Міколу яшчэ ўчора кудысьці знеслі з сэрца. І хопь была ўжо трэцяя гадына дня, і хопь змешы сакратар перадаць мне сто першае сур'ёзнае папярджэнне, ён не з'яўляўся.

Над майа галавою агучаліся хмары. Тэлефонная трубка, якую я запіхнуў у кішаню шпаківа,

ужо не гудзела, а здушана крыпепа, нібы ёй пераціснулі надзею на абавенне і, пасылаючы практычна ў адрас свайго некалі перагата сярба, пачаў яким ужо збіраўся пісаць тлумачальную запіску, а то і больш сур'ёзны дакумент і тут... І тут а'явіўся той, каго я толькі што памінаў няадборым словам. Быў ён у старой аўтоўці і ў такіх агромністых гумавых ботах, што ў кожнай іх халіве лёгка магла схавасца сакратарка нашага рэдактара разам з калекцыяй яе тэлефонаў.

За спіной у Міколы гарбом грукавіўся рапел. Рапел быў мокры, і ад яго патыхала дымам, рыбай і яшчэ чорт ведае чым. У адной руцэ Мікола трымаў змяла барэма бамбуковых палак, у другой — пакаменны брудна-шэры капляшо.

Дары, затрымаўся, — сёўшы на каняпу, шчыра прызнаўся Мікола. — Гумарская вось. Толькі не паспее перадрукаваць на машыны. А так, зладэшка, нішто...

Ён запісуў руку за пазаху і дастаў адтуль некалькі пакаменчаных аркушаў паперы. Я выхпаў іх з рук сярба і паімчаў у машынае бюро.

Калі я вярнуўся ў свой каюк, Мікола, абалпершы на вузлістым, спаў. Літа яго не валіўся капляшо, а ў капельныя весела дзіміла недакурапа на папярэска.

— Ён, рыбак! Спаліў сваё варавачае гняздо! — штурханушы сярба ў плячо, прамовіў я і сеў з ім побач.

— Што? — прахціўся Мікола. — А-а, гарыць... — Ён схпаў капляшо, дастаў папярэска і, сунуўшы яе ў рот, прамармаваў: — Душна тут... Разамлеў... Навачла ж давляло на беразе, сярод балота... К-камарні!

Ён глыбока зашчыўся, выпуціў хмару дыму і разавуў яго рукой, нібы ўсё яшчэ бараніўся ад алой і надакучальнай машыны.

— Дзе ж ты ўсё-такі слізі сукні шпандэўся? — спытаў я, не без цікавасці пазираючы на мокрую Міколу рапел.

— І не кажи! — адмакнуўся Мікола. — Трапіў аж на Сяргеевіцкае возера.

— А там што? — Карасі. Ды які! Серабрысты! Амурскі! Ва лашу! — ажыўўся Мікола, і яго стомленая вочы заблішчалі,

Алесь ШАШКОЎ

СКАРБ

Пра тое, што ёсць на свеце Сяргеевіцкае возера, а ў тым возеры — лядная карасі, я даведваю з усім выпадкова.

Была субота, нікі жыненскі дзень. Паабалал праспекта мелі ад сёкі грукатства, моля падстражына рыць. Па распаўненым сонцам асфальце, выстраіўшы ў кільватэрныя каляны, пелічна пляці ганарысты «важкі», фарсістая «Волга», а за імі трушчын паставілі падлеткі-«максікі» блыднікі-«запарошкі». Праз алушчаныя вокны аўтамашыны, бы тым рознакалёрнага стралбы, глядзелі трубікі і трубачкі разабравных вуд і спініюк.

Зачыніўшы ў рэдакцыямным пакоі, супостапам ляднай кампаніяй волкусаў, я сядзеў за рабочым сталом і панура глядзель прав акно на гэты ўрачысты парад рыбакю. І хачелася мне захапіць свае рыбакіны прымічальны, уніснуча ў якую-небудзь машыну і газавая аж у Ніўкі, на Біроў-раку, на той самы берэг з дзіўнай назвай «Галоўка», дзе я адночыма злавіў на спінін аж павь шупаюк.

Але — не, сёння такая раскоша не для мяне. Сёння мая чарга пісьне перадаваць і рыхтаваць у святочны — індэльныя — нумар газеты «Воздле: гумарскую альбо фелетон.

Перадаць у напісаву даўно, а вось гумарскую... Яе павінен бы прынесці мой «каўтэрыскі актыв», сатарык Мікола Падбаржыцкі. А таго Міколу яшчэ ўчора кудысьці знеслі з сэрца. І хопь была ўжо трэцяя гадына дня, і хопь змешы сакратар перадаць мне сто першае сур'ёзнае папярджэнне, ён не з'яўляўся.

Над майа галавою агучаліся хмары. Тэлефонная трубка, якую я запіхнуў у кішаню шпаківа,

ужо не гудзела, а здушана крыпепа, нібы ёй пераціснулі надзею на абавенне і, пасылаючы практычна ў адрас свайго некалі перагата сярба, пачаў яким ужо збіраўся пісаць тлумачальную запіску, а то і больш сур'ёзны дакумент і тут... І тут а'явіўся той, каго я толькі што памінаў няадборым словам. Быў ён у старой аўтоўці і ў такіх агромністых гумавых ботах, што ў кожнай іх халіве лёгка магла схавасца сакратарка нашага рэдактара разам з калекцыяй яе тэлефонаў.

За спіной у Міколы гарбом грукавіўся рапел. Рапел быў мокры, і ад яго патыхала дымам, рыбай і яшчэ чорт ведае чым. У адной руцэ Мікола трымаў змяла барэма бамбуковых палак, у другой — пакаменны брудна-шэры капляшо.

Дары, затрымаўся, — сёўшы на каняпу, шчыра прызнаўся Мікола. — Гумарская вось. Толькі не паспее перадрукаваць на машыны. А так, зладэшка, нішто...

Ён запісуў руку за пазаху і дастаў адтуль некалькі пакаменчаных аркушаў паперы. Я выхпаў іх з рук сярба і паімчаў у машынае бюро.

Калі я вярнуўся ў свой каюк, Мікола, абалпершы на вузлістым, спаў. Літа яго не валіўся капляшо, а ў капельныя весела дзіміла недакурапа на папярэска.

— Ён, рыбак! Спаліў сваё варавачае гняздо! — штурханушы сярба ў плячо, прамовіў я і сеў з ім побач.

— Што? — прахціўся Мікола. — А-а, гарыць... — Ён схпаў капляшо, дастаў папярэска і, сунуўшы яе ў рот, прамармаваў: — Душна тут... Разамлеў... Навачла ж давляло на беразе, сярод балота... К-камарні!

Ён глыбока зашчыўся, выпуціў хмару дыму і разавуў яго рукой, нібы ўсё яшчэ бараніўся ад алой і надакучальнай машыны.

— Дзе ж ты ўсё-такі слізі сукні шпандэўся? — спытаў я, не без цікавасці пазираючы на мокрую Міколу рапел.

— І не кажи! — адмакнуўся Мікола. — Трапіў аж на Сяргеевіцкае возера.

— А там што? — Карасі. Ды які! Серабрысты! Амурскі! Ва лашу! — ажыўўся Мікола, і яго стомленая вочы заблішчалі,

ужо не гудзела, а здушана крыпепа, нібы ёй пераціснулі надзею на абавенне і, пасылаючы практычна ў адрас свайго некалі перагата сярба, пачаў яким ужо збіраўся пісаць тлумачальную запіску, а то і больш сур'ёзны дакумент і тут... І тут а'явіўся той, каго я толькі што памінаў няадборым словам. Быў ён у старой аўтоўці і ў такіх агромністых гумавых ботах, што ў кожнай іх халіве лёгка магла схавасца сакратарка нашага рэдактара разам з калекцыяй яе тэлефонаў.

За спіной у Міколы гарбом грукавіўся рапел. Рапел быў мокры, і ад яго патыхала дымам, рыбай і яшчэ чорт ведае чым. У адной руцэ Мікола трымаў змяла барэма бамбуковых палак, у другой — пакаменны брудна-шэры капляшо.

</

